

Státní úřad inspekce práce

Kolářská 451/13, 746 01 Opava

tel: +420 950 179 101, fax: +420 553 626 672, e-mail: opava@suip.cz, DS: cmwaazf

Mgr. [REDACTED]
Na Sadech 2033/21
370 01 České Budějovice

Státní úřad inspekce práce
Rozhodnutí nabylo právní moci
dne 8. 3. 2022 [REDACTED]

Č.j. 6840/1.30/21-4
Sp.zn. S5-2021-157

Vypraveno dne: 3. 3. 2022

ROZHODNUTÍ

Státní úřad inspekce práce rozhodl podle ust. § 4 odst. 1 písm. j) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů, a podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, o odvolání obviněného, právnické osoby **NEUFE, spol. s r.o.**, IČO 259 96 061, se sídlem Thunovská 184/20, Malá Strana, 118 00 Praha 1, jehož zastupuje Mgr. [REDACTED], advokát s ev. č. ČAK [REDACTED], se sídlem Na Sadech 2033/21, 370 01 České Budějovice, proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu č. j. 7860/5.30/21-8 ze dne 30. 8. 2021 takto:

Odvolání obviněného, právnické osoby **NEUFE, spol. s r.o.**, IČO 259 96 061, se sídlem Thunovská 184/20, Malá Strana, 118 00 Praha 1, jehož zastupuje Mgr. [REDACTED], advokát s ev. č. ČAK [REDACTED], se sídlem Na Sadech 2033/21, 370 01 České Budějovice, proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu č. j. 7860/5.30/21-8 ze dne 30. 8. 2021

se zamítá

a napadené rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu č. j. 7860/5.30/21-8 ze dne 30. 8. 2021

se potvrzuje.

Odůvodnění

Státnímu úřadu inspekce práce se sídlem v Opavě byl dne 22. 10. 2021 doručen spis s odvoláním obviněného, právnické osoby **NEUFE, spol. s r.o.**, IČO 259 96 061, se sídlem Thunovská 184/20, Malá Strana, 118 00 Praha 1, jehož zastupuje Mgr. [REDACTED], advokát s ev. č. ČAK [REDACTED], se sídlem Na Sadech 2033/21, 370 01 České Budějovice (dále jen „obviněný“), proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu č. j. 7860/5.30/21-8 ze dne 30. 8. 2021, jímž byla obviněnému uložena pokuta ve výši 190 000 Kč a náhrada nákladů přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč.

Dne 10. 9. 2020 zahájil Oblastní inspektorát práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu (dále jen „oblastní inspektorát práce“) u obviněného, konkrétně ve věci pracoviště na adrese U Nádraží 297, 582 22 Příbyslav, kontrolu dle ust. § 5 odst. 1 písm. a) a d) v rozsahu ust. § 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“), jejímž předmětem bylo dodržování pracovněprávních předpisů dle ust. § 3 odst. 1 zákona o inspekci práce, se zaměřením zejména na dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů k zajištění bezpečnosti práce, a to v souvislosti s kontrolou příčin a okolností pracovního úrazu.

Výsledky kontroly byly shrnuty a zadokumentovány v Protokolu o kontrole č. j. 24775/5.42/20-16 ze dne 28. 1. 2021 (dále jen „protokol o kontrole“). Protokol o kontrole byl obviněnému doručen dne 3. 2. 2021, přičemž byl obviněný poučen o možnosti podat proti kontrolnímu zjištění námítky, a to do 30 dnů ode dne doručení protokolu o kontrole k oblastnímu inspektorátu práce podle ust. § 13 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“). Obviněný svého práva využil, když dne 18. 2. 2021 podal námítky proti kontrolnímu zjištění. Námítky byly nadřízenou osobou kontrolujícího přezkoumány a vyřízeny přípisem Vyřízení námitek nadřízeným č. j. 24775/5.42/20-19 ze dne 11. 3. 2021, obviněnému doručeným téhož dne, tak, že námítky byly zamítnuty. Kontrola byla tímto v souladu s ust. § 18 písm. b) kontrolního řádu ukončena.

Dne 5. 5. 2021 byl obviněnému doručen příkaz č. j. 7860/5.30/21-4 ze dne 5. 5. 2021 (dále též jen „příkaz“) vydaný podle ust. § 150 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a dle ust. § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), kterým byl obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 30 odst. 1 písm. s) zákona o inspekci práce, za což mu byla dle ust. § 30 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce uložena pokuta ve výši 285 000 Kč. Obviněný byl řádně poučen o možnosti podat proti příkazu odpor dle ust. § 150 odst. 3 správního řádu, a to ve lhůtě 8 dnů ode dne oznámení příkazu. Proti uvedenému příkazu podal obviněný dne 7. 5. 2021 včasný odpor. Odporem se příkaz zrušil a bylo pokračováno v řízení, o čemž byl obviněný vyrozuměn dne 17. 6. 2021 prostřednictvím Vyrozumění o pokračování přestupkového řízení a nařízení ústního jednání č. j. 7860/5.30/21-6 ze dne 11. 6. 2021, jímž se mu mj. dostalo poučení o jeho procesních právech a povinnostech a o možnosti doložit doklady prokazující jeho aktuální osobní a majetkové poměry, a to i s ohledem na nouzový stav, vyhlášený usnesením vlády pro území České republiky v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru, označovaného jako SARS CoV-2, a navazující krizová opatření přijatá vládou a mimořádná opatření Ministerstva zdravotnictví mající dopad na podnikatelské a další činnosti.

Dne 1. 7. 2021 se konalo za účasti obviněného ústní jednání, v jehož rámci byly k důkazu provedeny listiny, jejichž seznam je zanesen v Protokolu o ústním jednání č. j. 7860/5.30/21-7 z téhož dne. Po provedeném dokazování se obviněný vyjádřil ke shromážděným podkladům rozhodnutí.

Na základě provedeného přestupkového řízení vydal dne 30. 8. 2021 oblastní inspektorát práce rozhodnutí č. j. 7860/5.30/21-8 ze dne 30. 8. 2021 (dále jen „rozhodnutí“), dle něhož je obviněný vinen ze spáchání přestupku podle ust. § 30 odst. 1 písm. s) zákona o inspekci práce tím, že neplnil povinnosti týkající se organizace práce a pracovních postupů, když pro stavbu Stavební úpravy, přístavba a nástavba výrobní haly S03 v areálu NEUFE v Příbyslavi, U Nádraží 297, v písemném pracovním postupu Technologický postup pro práci při rekonstrukci střešního pláště, ev. č. 2020/4, z 5. 4. 2020 neurčil bezpečný pracovní postup, který by zaměstnance provádějící demontáž starého střešního pláště a montáž nového chránil před rizikem pádu z volných okrajů střechy a před rizikem propadnutí z výšky 8 až 11 metrů, popř. by při propadnutí střechou nebo při přepadnutí přes její okraj zaměstnance bezpečně zachytil. Podle uvedeného nesprávného technologického postupu zaměstnanci obviněného na demontáži starého střešního pláště a na montáži nového pracovali od 17. 8. do 9. 9. 2020.

Obviněný tím, že stanovil pracovní postup a ochranu zaměstnanců způsobem, kdy byli vystaveni nebezpečí pádu z výšky, porušil ust. § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 309/2006 Sb., kterým se upravují další požadavky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a pracovněprávních vztazích a o zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při činnosti nebo poskytování služeb mimo pracovněprávní vztahy (zákon o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 309/2006 Sb.“).

Obviněnému byl rozhodnutím oblastního inspektorátu práce uložen správní trest pokuty ve výši 190 000 Kč a byla mu uložena náhrada nákladů přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč.

Rozhodnutí oblastního inspektorátu práce bylo obviněnému doručeno dne 30. 8. 2021. Proti tomuto rozhodnutí oblastního inspektorátu práce podal obviněný dne 13. 9. 2021 včasné blanketní odvolání, jež na základě výzvy oblastního inspektorátu práce dne 12. 10. 2021 odůvodnil a namítl, že:

- jednání osoby, jež předmětný pracovní postup vypracovala, není ve smyslu ust. § 20 odst. 2 písm. f) přestupkového zákona přičitatelné obviněnému,
- jsou splněny podmínky pro liberaci,
- odmítá zavádějící a nepodložené úvahy oblastního inspektorátu práce o tom, že si měl uvědomit nesprávnost navrženého postupu,
- právní předpisy kladou nemalé požadavky na odbornost odborně způsobilé osoby, přičemž argumentace správního orgánu vede k tomu, že tyto požadavky jsou zbytečné, neboť v konečném důsledku je to obviněný, kdo má potřebnými znalostmi disponovat.

Obviněný navrhl napadené rozhodnutí zrušit a řízení zastavit.

Oblastní inspektorát práce nevyužil možnosti autoremedury dané ust. § 87 správního řádu a dle ust. § 97 odst. 3 přestupkového zákona, a proto postoupil spisovou dokumentaci k rozhodnutí Státnímu úřadu inspekce práce jakožto nadřízenému správnímu orgánu.

Státní úřad inspekce práce (dále jen „odvolací orgán“) dle ust. § 89 odst. 2 správního řádu ve spojení s ust. § 98 odst. 1 přestupkového zákona přezkoumal správnost a soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, a to v plném rozsahu.

Odvolací orgán na základě spisové dokumentace dospěl k závěru, že spáchání přestupku spočívajícího v nesplnění předmětné povinnosti bylo v souladu s právními předpisy obviněnému prokázáno a přestupek, jehož spáchání je obviněnému kladeno za vinu, je řádně popsán v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Odvolací orgán má za to, že oblastní inspektorát práce se podrobně zabýval, jakým způsobem došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku, za jehož spáchání byl obviněnému uložen správní trest pokuty. Oblastní inspektorát práce odkázal na příslušná ustanovení právních předpisů, na základě kterých došel k závěru, že byl přestupek spáchán.

Správní úvaha oblastního inspektorátu práce obsažená v jeho rozhodnutí je plně přezkoumatelná, je v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, které oblastní inspektorát práce hodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, a zásadou materiální pravdy uvedenou v ust. § 3 správního řádu, tj. povinností správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ust. § 2 správního řádu.

V odůvodnění rozhodnutí oblastního inspektorátu práce byly řádně uvedeny důvody výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se oblastní inspektorát práce řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, jakož i informace o tom, jak se oblastní inspektorát práce vypořádal s návrhy a námitkami obviněného a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí, pročež má odvolací orgán napadené rozhodnutí za souladné s ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Dle ust. § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 309/2006 Sb. je zaměstnavatel povinen organizovat práci a stanovit pracovní postupy tak, aby byly dodržovány zásady bezpečného chování na pracovišti a aby zaměstnanci byli chráněni proti pádu nebo zřícení.

Dle části II. bodu 2 přílohy k nařízení vlády č. 362/2005 Sb., o bližších požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na pracovištích s nebezpečím pádu z výšky nebo do hloubky (*dále jen „nařízení vlády č. 362/2005 Sb.“*), se podle účelu a způsobu použití rozlišují

- a) osobní ochranné pracovní prostředky pro pracovní polohování a prevenci proti pádům z výšky (pracovní polohovací systémy),
- b) osobní ochranné pracovní prostředky proti pádům z výšky (systémy zachycení pádu).

Dle části II. bodu 3 přílohy k nařízení vlády č. 362/2005 Sb. se osobní ochranné pracovní prostředky používají samostatně nebo v kombinaci prvků a součástí systémů a v souladu s návody k používání dodanými výrobcem tak, že je

- a) zaměstnanci zamezen přístup do prostoru, v němž hrozí nebezpečí pádu (1,5 m od volného okraje),
- b) zaměstnanec udržován v pracovní poloze tak, že pádu z výšky je zcela zabráněno, nebo
- c) pád bezpečně zachycen a zachyceného zaměstnance lze neprodleně a bezpečně vyprostit, popřípadě dopravit do bezpečného místa; k zachycení pádu musí dojít v dostatečné výšce nad překážkou (terénem, podlahou, konstrukcí apod.), aby se vyloučilo zranění zaměstnance.

Dle části II. bodu 5 přílohy k nařízení vlády č. 362/2005 Sb. musí být vhodný osobní ochranný pracovní prostředek proti pádu, popřípadě pracovní polohovací systém, včetně kotevních míst, určen v technologickém postupu.

Dle bodu 3.1 ČSN EN 361 Osobní ochranné prostředky proti pádům z výšky – Zachycovací postroje (dále jen „ČSN EN 361“) je zachycovací postroj (full body harness) definován jako opora těla v první řadě pro účely zachycení pádu, tj. součást systému zachycení pádu; zachycovací postroj smí obsahovat popruhy, kování (upevnění), přezky a další prvky, vhodně uspořádané a sestavené k podpoře celého těla osoby a zadržující nositele v průběhu pádu a po zachycení pádu [EN 363].

Dle bodu 3.2 ČSN EN 361 jsou primární popruhy/sekundární popruhy (primary straps/secondary straps) definovány jako primární popruhy jsou ty popruhy zachycovacího postroje, které jsou určeny výrobcem k podpoře těla nebo působí tlakem na tělo v průběhu pádu osoby a po zachycení pádu; jiné druhy popruhů jsou sekundárními popruhy.

Dle bodu 4.2 ČSN EN 361 se zachycovací postroj musí skládat z popruhů nebo podobných prvků, které jsou připevněné v pánevní oblasti a na ramenech, např. jak je zobrazeno na obrázku 1.

Dle bodu 6 ČSN EN 361 musí značení na zachycovacím postroji odpovídat 2.2 EN 365:1992 a jakýkoliv text musí být v jazyce země určení. Navíc, ve shodě s 2.2 EN 365:1992, musí značení obsahovat následující:

- a) na zachycovacím popruhu piktogram označující, že uživatel musí přečíst informace poskytované výrobcem (viz obrázek);
- b) velké písmeno „A“ na každém pád zachycujícím připojovacím prvku;
- c) identifikační značku modelu/typu zachycovacího postroje;
- d) číslo této evropské normy, tj. EN 361.

Dle bodu 3.2 ČSN EN 358 Osobní ochranné prostředky pro pracovní polohování a prevenci pádu z výšky – Pásky a spojovací prostředky pro pracovní polohování nebo zadržení (dále jen „ČSN EN 358“) je zadržení (restraint) definováno jako způsob, kterým je osobě pomocí osobního ochranného prostředku proti pádu zabráněno v dosažení oblastí, kde existuje riziko pádu z výšky.

Dle bodu 3.1 ČSN EN 358 je pás (waist belt) definován jako podpora těla, která obepíná tělo v pase.

Dle bodu 3.5 ČSN EN 358 je pracovní polohování (work positioning) definováno jako způsob, kterým může osoba za použití prostředku ochrany osob proti pádu vykonávat svou činnost pod zatížením, takovým způsobem, že je zabráněno pádu.

Dle bodu 6 ČSN EN 358 musí značení na pásu a spojovacím prostředku pro pracovní polohování nebo zadržení musí odpovídat EN 365 a navíc musí zahrnovat minimálně následující údaje:

na spojovacím prostředku:

a) maximální jmenovité zatížení v kilogramech;

b) maximální délku spojovacího prostředku;

na pásu:

c) rozsah velikostí v cm;

na pásu, který je pouze pro zadržení:

d) písmeno „R“.

Jak vyplývá ze Záznamu o převzetí části staveniště a z Denních záznamů stavby, dne 17. 8. 2020 bylo obviněnému předáno staveniště k provedení demontáže stávajícího opláštění skeletu haly a montáže nového pláště haly. Předmětnou je v daném případě hala SO3 v areálu obviněného na adrese U Nádraží 297, 582 22 Přibyslav. Činnost obviněného na daném staveništi tedy spočívala v demontáži a montáži střešního pláště. Obviněný v průběhu kontroly ve vztahu k provádění své činnosti doložil zpracovaný Technologický postup ze dne 5. 4. 2020.

Za technologický postup lze považovat takový postup, jenž řeší širší vazby na staveništi (např. jednotlivé pracovní postupy, opatření k zajištění staveniště, opatření při pracích za mimořádných podmínek, dopravu materiálu a osob apod.), zatímco pracovní postup řeší již jen konkrétní pracovní činnost, např. pouze problematiku pokládání střešní krytiny, montáž ocelových prvků haly apod. Pracovní postup tedy je užším pojmem než technologický postup. Konkrétní obsah technologického postupu býval stanoven v ust. § 4 odst. 2 vyhlášky č. 324/1990 Sb., bezpečnosti práce a technických zařízení při stavebních pracích, ve znění účinném do 31. 12. 2006. Obviněným předložený dokument (Technologický postup ze dne 5. 4. 2020), jenž, zejména na str. 2, řeší širší vazby na staveništi, tak lze považovat za technologický postup. Tento technologický postup pak obsahuje i konkrétní pracovní postup pro pracovní činnost: práce na střešním plášti. S ohledem na vytýkané ust. § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 309/2006 Sb., jež ukládá zaměstnavatelům povinnost stanovit pracovní postup, je podstatou projednávaného případu právě pracovní postup pro práci při rekonstrukci střešního pláště, jenž je uveden v Technologickém postupu ze dne 5. 4. 2020.

V Technologickém postupu byl pracovní postup pro demontáž střešního pláště popsán tak, že po odstranění vnější vrstvy (vnějších plechů) bude odstraněna prostřední vrstva (skelná vata) a nakonec po odříznutí závěsů bude odstraněna spodní vrstva (budou odstraněny spodní podhledové plechy/vlnité desky). Předmětný pracovní postup dále stanovil, že zaměstnanci nesmí vstoupit na spodní neúnosné desky, ale zároveň stanovil, že při práci na neúnosné střešní konstrukci po celou dobu práce musí být zaměstnanec upoután lanem nebo být jištěn druhým zaměstnancem. Pracovní postup nestanovil, jakým způsobem budou spodní podhledové plechy odstraněny. Co do prostředků ochrany při práci (kdy prostředky ochrany se svou povahou dělí na osobní a kolektivní), pracovní postup vyloučil to, že bude použito prostředků kolektivní ochrany, kterými jsou technické konstrukce a dočasné stavební konstrukce (viz ust. § 3 odst. 2 nařízení vlády č. 362/2005 Sb.), když vyloučil užití lešení a dalších konstrukcí, pomocí kterých by spodní plechy bývaly mohly být demontovány, aniž by pracovníci na spodní desky střešního pláště (které se na střeše ještě nacházely) vstupovali (přínejmenším za účelem odstranění těch vzdálenějších od povrchu jiného než spodní desky odstraňované střechy, např. od již hotové nové střechy, na pořízené fotodokumentaci modré barvy). Pracovní postup pak nestanovil, že demontáž bude provedena s použitím osobních ochranných pracovních prostředků proti pádům (systému zachycení pádu), ale stanovil, že budou demontovány za využití osobních ochranných prostředků pro prevenci proti pádům z výšky, kdy mělo být užito *opasku, na kterém bude uvázáno zajišťovací lano.*

Z uvedeného pracovního postupu se podává, že pro celou demontáž veškerého střešního pláště, a to včetně všech tří jeho vrstev a po celé jeho ploše (tj. až po jeho okraje), měl být užit jen jeden prostředek ochrany, a to prostředek osobní ochrany, konkrétně tedy opasek, na nějž je navázáno zjišťovací lano. Dle dokumentu Ochranné a pracovní pomůcky se jedná o bezpečnostní popruh jakožto osobní ochranný pracovní prostředek, jenž obviněný jakožto zaměstnavatel vydal svému zaměstnanci. Z pořízené fotodokumentace je seznatelné, že se jedná o kožený opasek, k němuž je připevněno lano, přičemž předmětný opasek obepíná osobu tento opasek používající právě a jen okolo pasu, a nesplňuje tak požadavky na zachycovací postroj, jenž se skládá z popruhů nebo podobných prvků, které jsou připevněné v pánevní oblasti a na ramenech (bod 4.2 ČSN EN 361 Osobní ochranné prostředky proti pádům z výšky – Zachycovací postroje).

Ve smyslu části II. bodu 2. přílohy nařízení vlády č. 362/2005 Sb. se osobní ochranné pracovní prostředky dělí na pracovní polohovací systémy, tj. prostředky pro pracovní polohování a pro prevenci proti pádům z výšky [jejichž účely jsou stanoveny v části II. bodu 3. písm. a) a b) přílohy nařízení vlády č. 362/2005 Sb., a to včetně zadržení, resp. zamezení přístupu k volným okrajům blíže než 1,5 m] a na systémy zachycení pádu [jejichž účely jsou stanoveny v části II. bodu 3. písm. c) přílohy nařízení vlády č. 362/2005 Sb., a to zejména za účelem bezpečného zachycení zaměstnance v případě pádu].

Zvolený opasek a zajišťovací lano jsou tedy osobní ochranné pracovní prostředky pro prevenci proti pádům z výšky, tj. pracovním polohovacím systémem, užívanými pro případ, kdy zaměstnanci pracující na místě, kde není riziko propadnutí nebo uklouznutí, zamezujíc přístupu do prostoru, v němž hrozí nebezpečí pádu (nejblíže 1,5 m od volného okraje).

Zaměstnanci obviněného, používaje osobní ochranné pracovní prostředky stanovené obviněným, jež nebyly zachycovacím postrojem, demontovali střešní plášť tvořený z vlnitého plechu jako podhledu, vrstvy tepelné izolace a vlnitého plechu, který byl venkovní vrstvou střešního pláště (po odstranění střechy zůstává pouze úzké, kovové nosníky, jak vyplývá z pořízené fotodokumentace), přičemž při těchto pracích se pohybovali po místech s nedostatečnou únosností, která byla dána samotnou malou únosností plechů (jak vyplývá i z toho, že došlo k prohnutí plechu), a z důvodu, že postupným uvolňováním (šroubového uchycení) se spodní plechy stávaly nestabilními (zhodnocení nebezpečnosti spodních desek je ostatně reflektováno v pracovním postupu obviněného, a to zákazem vstupovat na spodní desky). Dále se zaměstnanci, máje za úkol odstranit celou střechu, pohybovali až na okraje střešního pláště. Z těchto důvodů nebyli zaměstnanci chráněni proti pádu, resp. pracovní postup nestavil takový postup, jenž by zaměstnance chránil proti pádu a zřícení. Obviněným předložený stanovený pracovní postup (dle něhož ani nemělo dojít k využití prostředků kolektivní ochrany či zachycovacího postroje) odvolací orgán, stejně jako oblastní inspektorát práce, shledává jako nedostatečný a neúčinný, kdy úkolem obviněného „jakožto zaměstnavatele je přijetí opatření potřebných k prevenci rizik (zde organizace práce a stanovení pracovních postupů k dodržení zásad bezpečného chování na pracovišti a k ochraně zaměstnanců proti pádu nebo zřícení), a to dostatečně a účinně.“ (citováno z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 3/2018-75 ze dne 6. 6. 2019) K tomuto lze též vzpomenout i rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 31Ad 4/2014-45 ze dne 30. 4. 2015, dle něhož: „Je skutečně obecně věcí zaměstnavatele, jakým způsobem zajistí bezpečnost a ochranu zdraví svých zaměstnanců při práci, musí však jít o zajištění dostatečné. Krajský soud dospěl v posuzované věci ke stejnému závěru jako žalovaný, že přestože žalobkyně jako zaměstnavatel vypracovala technologický a pracovní postup pro práci ve výškách, v němž bylo mimo jiné stanoveno použití kolektivní ochrany v kombinaci s prostředky osobní ochrany, a zaměstnance (včetně poškozeného J. B.) s tímto postupem a s rizikem propadnutí obeznámila, učiněná opatření a stanovený postup nebyly dostatečné a jak se ukázalo, ani uspokojivě účinné. Krajský soud proto přisvědčil závěru správních orgánů, že žalobkyně porušila výše uvedená ustanovení zákona inspekci práce a zákona č. 309/2006 Sb., neboť nestanovila takový pracovní postup a organizaci práce, aby byla bezpečnost zaměstnanců proti pádu do hloubky zajištěna dostatečně.“

K projednávanému případu lze obecně vzpomenout základní zásadu pracovněprávních vztahů zakotvenou v ust. § 1a odst. 1 písm. b) zákoníku práce, k čemuž cituje odvolací orgán odbornou literaturu, konkrétně komentář k ust. § 101 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“): „Zákoník práce ukládá zaměstnavatelům všeobecnou povinnost zajišťovat BOZP, akcentuje přitom odpovědnost zaměstnavatele za bezpečné a zdraví neohrožující podmínky výkonu práce a stanovuje, kdo konkrétně tuto povinnost musí plnit. Zaměstnavatelé plní tyto povinnosti především svými vedoucími zaměstnanci na všech stupních řízení (v rozsahu práv a povinností spojených s příslušným stupněm řízení) – § 11, 302. Pro zajištění BOZP u zaměstnavatele je významné nejen znění právních a ostatních předpisů k zajištění BOZP, ale i systém vrcholového vedení v oblasti BOZP – tzv. management BOZP. Tomu odpovídají znění jednotlivých právních předpisů řešících BOZP. Ty většinou nestanoví konkrétní požadavky (omezují se spíše na parametry rámcové nebo minimální), ale předpokládají vyhodnocení konkrétních požadavků k zajištění BOZP zaměstnavatelem a na jejich základě přijetí konkrétních opatření v rámci stanovených parametrů. Zaměstnavatel tak musí vytvořit svůj vlastní systém zajištění BOZP (zajištění BOZP u zaměstnavatele musí být především jeho zájmem).“ (Bělina, Drápal a kol. Zákoník práce, 2. vydání, 2015, s. 580)

K povinnosti zaměstnavatele zajistit bezpečnost svých zaměstnanců odvolací orgán též podotýká, že: „Otázky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci jsou v zákoníku práce upraveny zejm. v jeho části páté, tj. v § 101 až § 108; tato právní úprava vychází mj. z požadavků směrnice Rady 89/391/EHS ze dne 12. června 1989, o zavádění opatření pro zlepšení bezpečnosti a ochrany zdraví zaměstnanců při práci, v konsolidovaném znění (dále jen „směrnice 89/391/EHS“); srov. také důvodovou zprávu k zákoníku práce, sněmovní tisk č. 1153/0, 4. volební období, 2002-2006, digitální repozitář Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR. Podstatou institutu bezpečnosti a ochrany zdraví při práci (BOZP) je mj. zajištění vhodných pracovních podmínek, jedná se proto o nedílnou součást všech pracovních činností. BOZP je tudíž již ze své podstaty ovlivňována charakterem práce a pracovními podmínkami konkrétní činnosti, které se týká. Jedná se o otázku velice komplexní, v rámci které musí být zohledňována nejen hlediska technická, ale také biologická, psychologická apod. Institut BOZP plní dvě základní funkce, kterými jsou funkce preventivní (cílem je tudíž předcházet negativním vlivům) a produkční (BOZP má přispívat plynulosti a kvalitě organizace pracovního procesu). Povinnost zajistit bezpečnost a ochranu zdraví zaměstnanců s ohledem na všechna hlediska týkající se práce tíží zaměstnavatele (srov. čl. 5 směrnice 89/391/EHS a z něj vycházející § 101 a násl. zákoníku práce). To sice neznamená, že zaměstnanci nemají v rámci BOZP žádné povinnosti; jejich povinnostmi v oblasti BOZP však není zásada odpovědnosti zaměstnavatele dotčena, viz čl. 5 odst. 3 citované směrnice.“ (z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 62/2020-47 ze dne 8. 1. 2021)

Je to tedy právě zaměstnavatel, kdo je povinen zajistit bezpečnost při práci pro své zaměstnance, přičemž tak zaměstnavatel činí způsobem a postupem, který zvolí (samozřejmě v mezích zákonem dovolených), kdy odvolací orgán k tomuto též připomíná „že právní úprava bezpečnosti a ochrany zdraví při práci obsažená v zákoníku práce je plně harmonizována s příslušnými směrnici Evropské unie. Dle čl. 6 odst. 1 směrnice 89/391/EHS platí, že zaměstnavatel v rámci svých povinností přijme opatření nezbytná pro bezpečnost a ochranu zdraví zaměstnanců, včetně opatření pro prevenci pracovních rizik, pro informování a školení a také pro přípravu nezbytné organizace a prostředků. Dle čl. 6 odst. 2 směrnice 89/391/EHS pak zaměstnavatel provádí opatření uvedená v odst. 1, prvním pododstavci, na základě obecných zásad prevence uvedených dále v tomto ustanovení. Je tedy zřejmé, že povinnost zaměstnavatele přijmout opatření nezbytná pro bezpečnost a ochranu zdraví zaměstnanců, ale zejména též povinnost zaměstnavatele tato opatření provést, vyplývá z komunitárního práva. Není přitom na úvaze správních orgánů, aby určovaly, provedením jakých opatření je bezpečnost a ochrana zdraví zaměstnanců při práci zajištěna. Naopak, tato povinnost primárně náleží zaměstnavatelům, kteří jsou obeznámeni s konkrétními podmínkami výkonu práce na svých pracovištích. Je tedy na zaměstnavatelích, aby na svém pracovišti nejen možná rizika výkonu práce vyhledávali a tato hodnotili, ale aby zároveň i přijímali opatření, kterými tato rizika odstraní či je minimalizují, a aby

posléze tato opatření také provedli." (z rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 30 Ad 9/2016-66 ze dne 18. 10. 2018)

V projednávaném případě obviněný jakožto zaměstnavatel zvolil konkrétní pracovní postup, jenž obviněný jakožto zaměstnavatel stanovil svým zaměstnancům a podle něhož zaměstnanci obviněného posléze reálně měli postupovat. Předmětné ust. § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 309/2006 Sb. zakotvuje povinnost stanovit pracovní postup, a to specificky subjektům, kteří jsou v postavení zaměstnavatele, pročež splnění zákonných požadavků [zde stanovených ust. § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 309/2006 Sb.] tíží právě obviněného, jenž je v postavení zaměstnavatele. Je pak bezpředmětné, jakým způsobem mýnil obviněný splnit svou povinnost stanovit patřičný pracovní postup, kdy tento postup může vypracovat sám obviněný, jeho zaměstnanec či jakákoliv externí osoba, jejichž služeb si objedná. Jakkoliv má odvolací orgán podřazení osoby, jež zpracovala předmětný Technologický postup ze dne 5. 4. 2020 pod písmeno f) uvedené v ust. § 20 odst. 2 přestupkového zákona za nepřiléhavé, když odvolacímu orgánu se jeví jako případnější její podřazení pod písmeno e), uvedené nic nemění na tom, že zákonná povinnost stíhá obviněného jakožto zaměstnavatele, a potažmo odpovědnost, která je v zákoně o inspekci práce koncipována jako objektivní, stíhá též právě obviněného, což je plně v souladu se skutkovým stavem věci - předmětný Technologický postup jakožto vlastní interní předpis předložil právě obviněný a měli se jím řídit právě zaměstnanci obviněného, pročež odvolací orgán nemá pochyb o tom, že předmětný pracovní postup byl stanoven v přímé souvislosti s (podnikatelskou) činností obviněného, při níž použil určitou (externí) osobu, když výsledek práce této osoby si obviněný objednal a posléze při své činnosti využil.

Nadto lze zmínit, že v souladu s ust. § 20 odst. 6 přestupkového zákona není odpovědnost obviněného podmíněna zjištěním konkrétní fyzické osoby, která se považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné obviněnému, a, co se týče obviněným zmíněných státem kladených požadavků na odborně způsobilé osoby, lze poukázat i na odst. 7 uvedeného ustanovení, dle něhož odpovědností právnické osoby není dotčena odpovědnost fyzické osoby uvedené v odst. 2 tohoto ustanovení.

Využil-li tedy obviněný pro zpracování pracovního postupu služeb odborně způsobilé osoby, dané nic nemění na odpovědnosti obviněného za vytkávaný přestupek. Výběr konkrétní osoby, u níž vypracování pracovního postupu je objednáváno, je striktně záležitostí obviněného, neboť výběr smluvního partnera je projevem svobodné vůle obviněného, který může zohlednit úroveň odbornosti smluvního partnera, smluvní cenu a různé další skutečnosti. Použití smluvního partnera a jeho výsledku činnosti, tak na odpovědnosti obviněného ničeho nemění. Má-li obviněný závěry oblastního inspektorátu práce za neudržitelné (např. překontrolování vypracovaného postupu jinou osobou či odmítnutí řídit se tímto postupem), pak k tomuto odvolací orgán podotýká, že, vzhledem k tomu, že obviněný vypracovaný postup nekriticky vzal za svůj, objektivně nevyužil se nabízející možnosti pro to, aby protiprávnímu stavu zabránil, a proto nelze konstatovat, že vynaložil vlastní, aktivní úsilí, resp. že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil. K tomuto viz např. rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 15 A 152/2019-55 ze dne 29. 7. 2020: *„Žalobce tudíž ani nemohl jednat v dobré víře, jak namítl, neboť i dobrá víra není bezbřehá a její hranici lze pomyslně postavit až tam, kde subjekt dovolávající se dobré víry sám vyčerpá objektivně dané možnosti pro to, aby protiprávnímu následku zabránil. To však žalobce neučinil, ač mu v tom žádné objektivní faktory nebránily. (...) nemůže zůstat pasivní a absolutně se spoléhat na poctivé jednání ze strany uchazečů o zaměstnání, resp. nečinně přihlížet snahám těchto cizinců obejít zákonné mantinely podvodným jednáním, byť se na první pohled může toto jednání jevit jako formálně bezvadné.*" či rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 31 Ad 2/2019-87 ze dne 24. 2. 2021: *„Z provedeného dokazování rovněž vyplynulo, že si žalobce sám nekontroloval, zda osoby pracující na dané zakázce splňují všechny zákonem stanovené podmínky pro výkon této práce. Byť smlouva o dílo, kterou uzavřel se společností REMES CZ ještě před vstupem společnosti Solby s.r.o. do celého právního vztahu, hovoří o odpovědnosti společnosti REMES CZ za splnění všech zákonem stanovených požadavků u osob, které tato společnost žalobci dodá při provádění předmětu smlouvy o dílo (pomocné práce a úklidové práce), z podkladů ve spisovém materiálu je zřejmé,*

že žalobce dodržování této povinnosti nijak nekontroloval. To platí i za situace, pokud by byla vzata v úvahu objednávka ze dne 5. 5. 2017 nahrazující původně uzavřenou smlouvu o dílo ze dne 20. 4. 2017. Konečně lze na podkladě svědecké výpovědi s panem M. dovést přehled žalobce o tom, kteří pracovníci na zakázce „penzion Vad'ura“ jsou přímo v pracovněprávním vztahu se žalobcem a kteří jsou dodáni ze strany jiného subjektu, a o jaký subjekt se jedná. Provádění kontroly daných osob z hlediska splnění podmínek pro výkon prací na této zakázce však žalobce neprováděl. Za důvodnou tak nelze pokládat ani argumentaci žalobce ohledně nemožnosti zjistit porušení zákona o zaměstnanosti. Z předmětného příkazu [ve vztahu k přestupku dle § 140 odst. 1 písm. e) zákona o zaměstnanosti] plyne postih společnosti REMES CZ za zaměstnávání daných cizinců dne 11. 9. 2017. Bylo jisté v silách žalobce, aby si prověřoval, zda osoby pracující na zakázce „penzion Vad'ura“ splňují všechny zákonem předvídané náležitosti pro výkon této práce.“

Bylo tak na obviněném, aby vyvinul svou vlastní aktivitu (primárně vedoucí k eliminaci rizik pádu z výšky) a nespolehal se pouze na činnost jiné osoby. Kde obviněný ve svém odvolání zmiňuje, že využil služeb odborně způsobilé osoby, nelze toto považovat za veškeré úsilí pachatele, které bylo možno požadovat, aby bylo přestupku zabráněno, ve smyslu ust. § 21 odst. 1 přestupkového zákona, když obviněný, spoléhaje na jinou osobu vlastní aktivní úsilí ohledně zajištění bezpečnosti svých zaměstnanců při práci ve výškách nevyvinul. Ohledně vyvinutí vlastního úsilí lze citovat následující: „Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že kromě jiných odpovědných osob na stavbě, tížila povinnost provádět kontroly za účelem zjištění úrovně bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a účinnosti stanovených opatření, i stěžovatele. Stěžovatel se tak nemůže zbavit odpovědnosti na úseku bezpečnosti a ochrany zdraví při práci ani v situaci, kdy i jiné osoby se na stavbě dopustily porušení sporovaných povinností. Stěžovatelovou povinností bylo vyvinout vlastní aktivní činnost a ověřit si bezpečnost pracovního prostředí, ve kterém jeho zaměstnanci vykonávali pracovní činnost. Tedy pokud se zaměstnanci stěžovatele při montáži izolačního materiálu pohybovali po provizorní stropní panelové konstrukci, bylo povinností stěžovatele zjistit, jakou má tato nosnost, a na základě svých zjištění pak měl přijmout vhodná preventivní opatření za účelem zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci svých zaměstnanců.“ (citováno z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 222/2018-35 ze dne 13. 6. 2019)

Obviněný se tak v daném případě nemůže zbavit své odpovědnosti za přestupek odkazováním se na odbornost, resp. neodbornost osoby, jež pro něj zpracovala předmětný pracovní postup, který je nutno shledat jako nedostatečný a neúčinný, tj. nezajišťující ochranu zaměstnanců obviněného proti pádu nebo zřícení.

S ohledem na výše uvedené odvolací orgán uzavírá, že obviněný neprokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil ve smyslu ust. § 21 odst. 1 přestupkového zákona, přičemž v daném případě nebylo zjištěno, že by se jednalo o výjimečný případ, kdy by uložení správního trestu odporovalo jeho smyslu. K tomuto lze odkázat i na rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 57 A 33/2019-42 ze dne 26. 8. 2019: „Jak je výše vyloženo, institut liberace je určen pro aplikaci pouze ve výjimečných případech, kdy by byl zákon pro pachatele jinak neúměrně tvrdý a uložení sankce by odporovalo jejímu smyslu, například v situacích, kdy je porušení právních povinností důsledkem vzniku nepředvídatelných okolností. Liberačními důvody ze své podstaty nemohou být smluvní ujednání uzavřená mezi žalobkyní a třetí osobami (zaměstnanci žalobkyně) o povinnosti dodržovat zákonné povinnosti, ani poskytnutí školení těchto osob včetně přezkušování jejich znalostí a namátkových kontrol plnění povinností. Proto skutečnosti tvrzené žalobkyní nelze považovat za vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, a nemohou být liberačním důvodem.“

Jak již bylo obviněnému i oblastním inspektorátem práce podáno, je odpovědnost za předmětné protiprávní jednání dle ust. § 30 odst. 1 písm. s) zákona o inspekci práce koncipována jako odpovědnost objektivní, blíže k čemuž lze citovat i např. z rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 50 A 24/2017-48 ze dne 31. 1. 2018: „Odpovědnost za spáchání správního deliktu právníkem osobou je v zákoně o inspekci práce koncipována jako odpovědnost objektivní. Tato koncepce objektivní odpovědnosti neklade správnímu orgánu povinnost zkoumat zavinění

odpovědné právnické osoby, tedy zkoumat a prokazovat naplnění subjektivního vztahu pachatele (vůle, vědomí, nedbalost) k pravděpodobným následkům svého jednání. Z objektivní odpovědnosti za spáchání správního deliktu se není možné vyvinít ani tvrzením subjektivního zavinění zaměstnanců, kteří neuposlechli pokynu zaměstnavatele a při práci, u které je zvýšené riziko ohrožení zdraví či života, nepoužili adekvátní bezpečnostní a ochranné pomůcky. Již samotným porušením či nesplněním povinností stanovených zákonem nebo uložených na jejich základě je porušen zájem společnosti. Tím dochází k naplnění objektivní stránky správního deliktu a k vyvození odpovědnosti za takový správní delikt je dostačující prokázání těchto porušení. Charakter institutu objektivní odpovědnosti za správní delikt podle zákona o inspekci práce zabraňuje tomu, aby se právnická osoba jako zaměstnavatel zbavila povinností, které jsou na ni kladeny právními předpisy." či z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 123/2015-35 ze dne 16. 9. 2015, kde soud pojednával o objektivní odpovědnosti, resp. o tom, že odpovědnost za správní delikty zde zakotvené „se blíží odpovědnosti za výsledek. I v tomto případě se tedy stěžovatelka správního deliktu dopustila. Zákonem chráněný zájem nebyl patřičným způsobem ochráněn, i když objektivně bylo možné jeho ochrany docílit.“

Odvolací orgán k danému uzavírá, že se obviněný vytykaného přestupku dopustil, kdy jednáním obviněného byla naplněna formální i materiální stránka přestupku. Ke škodlivosti vytykaného přestupku odvolací orgán podotýká, že obviněný porušil zákonem stanovenou povinnost zakotvenou k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, což je konkrétním promítnutím zásady uspokojivých a bezpečných podmínek pro výkon práce zakotvené v ust. § 1a odst. 1 písm. b) zákoníku práce, respektive na ústavní úrovni v čl. 28 Listiny základních práv a svobod, podle něhož: „Zaměstnanci mají právo na spravedlivou odměnu za práci a na uspokojivé pracovní podmínky. Podrobnosti stanoví zákon.“ Ostatně podle úvodního ust. § 101 odst. 1 části páté zákoníku práce nazvané Bezpečnost a ochrana zdraví při práci platí: „Zaměstnavatel je povinen zajistit bezpečnost a ochranu zdraví zaměstnanců při práci s ohledem na rizika možného ohrožení jejich života a zdraví, která se týkají výkonu práce.“ Tyto skutečnosti definují rámec, ve kterém je nutno konkrétní povinnosti zaměstnavatelů vykládat, totiž ve smyslu zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci zaměstnanců, tedy předcházení či alespoň omezování rizik hrozící zdraví a životům zaměstnanců při vykonávání práce, což je samotným cílem a smyslem právní úpravy obsažené v části páté zákoníku práce a (na základě ust. § 107 zákoníku práce) i v zákoně č. 309/2006 Sb., a to i při výkonu práce ve výškách. K danému nutno dodat, že výklad konkrétních povinností stanovených v dané právní úpravě by měl být vždy takový, aby umožňoval dosažení zmíněného cíle v co nejvyšší míře.

K uloženému správnímu trestu

K uloženému správnímu trestu odvolací orgán konstatuje, že v souladu s ust. § 37 a násl. přestupkového zákona správní orgány při zvažování o správním trestu přihlíží k povaze a závažnosti protiprávního jednání, zejména k významu zákonem chráněného zájmu, způsobu spáchání přestupku a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán, jakož i k povaze činnosti (osobním a majetkovým poměrům) obviněného.

Jelikož se oblastní inspektorát práce těmito kritérii zabýval a k těmto kritériím přihlédl a z odůvodnění rozhodnutí je seznatelné, jaké úvahy oblastní inspektorát práce vedly k uložení správního trestu v dané výměře, odkazuje odvolací orgán v tomto na str. 6 až 7 rozhodnutí oblastního inspektorátu práce, neboť se s tam uvedeným ztotožňuje a doplňuje, že obviněný svým jednáním porušil státem chráněný zájem na uspokojivých bezpečných podmínkách pro výkon práce jakožto základní zásadu pracovněprávních vztahů zakotvenou v ust. § 1a odst. 1 písm. b) zákoníku práce. „Je potřeba si uvědomit, že povinnosti zaměstnavatelů na úseku BOZP jsou stanoveny k ochraně zaměstnanců, kteří jsou slabší stranou smluvního vztahu a v řadě případů vykonávají dílčí činnosti, aniž by měli na rozdíl od zaměstnavatele informace o celém pracovním procesu a o rizicích, která jsou s plněním jejich přiděleného pracovního úkolu spojena.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 63/2013-63 ze dne 12. 2. 2014)

Ke způsobu spáchání přestupku (a potažmo též k nemožnosti liberace obviněného) odvolací orgán doplňuje, že má za to, že obviněný vzhledem ke všem okolnostem měl a mohl vědět, že

svým jednáním mohl porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, když dostatečně nedbal svých zákonných povinností. Ke skutečnosti, že obviněný měl a mohl vědět, že dochází k ohrožení zájmu chráněného zákonem, podal již oblastní inspektorát práce svou úvahu, kde specificky zmínil výrobní sortiment obviněného, k čemuž odvolací orgán doplňuje, že v tomto je vycházeno z webových stránek obviněného, kde obviněný prezentuje nabídku svých služeb, mezi nimiž je např. právě i montáž, k čemuž jsou na těchto webových stránkách prezentovány i fotografie konstrukcí, které jsou evidentně vyšší než 1,5 metru (což je výška, od níž zaměstnavatele stíhají povinnosti týkající se výkonu práce ve výškách). Ve spojení s tímto, je pak oblastním inspektorátem práce podána úvaha o pracovnělékařské prohlídce a posuzování způsobilosti zaměstnance pracovat ve výškách, přičemž odvolací orgán k tomuto doplňuje, že dle živnostenského rejstříku disponuje obviněný živnostenským oprávněním pro předmět podnikání klempířství. Oblastním inspektorátem práce podané úvahy odvolací orgán nepokládá za zavádějící, když tyto úvahy jsou podány správně a cíleně ve světle toho, že s ohledem na činnost vykonávanou obviněného měly a mohly být podmínky pro výkon práce ve výškách obviněnému známy. Pro úplnost lze k obviněným v pracovním postupu stanovenému osobnímu ochrannému pracovnímu prostředku upozornit na to, že v souladu s částí II. bodem 3. přílohy nařízení vlády č. 362/2005 Sb. se musí osobní ochranný pracovní prostředek používat v souladu s návodem k používání dodaným výrobcem, protože bylo na obviněném se s tímto návodem seznámit a zjistit z něj, k čemu bylo lze jím zaměstnancům poskytnutý kožený opasek použít – ostatně obviněný má ve svém Plánu BOZP na stavenišťě v bodě 6.16 specificky stanoveno, že *před započítím práce je nutné rozhodnout, kdy je třeba použít ZP (zachycovací prostředek) a kdy stačí použít POLP (polohovací prostředek)*, protože si je obviněný evidentně vědom rozdílnosti mezi zachycovacím prostředkem a polohovacím prostředkem, kdy již ze samotného osobního ochranného pracovního prostředku by mělo být zřejmé jeho možné použití (vyznačeno písmeno A nebo R, ve smyslu výše zmíněných technických norem).

Odvolací orgán dále doplňuje, že jde o tzv. ohrožovací přestupek, kdy k vyvození odpovědnosti u takovýchto přestupků postačí pouhé ohrožení. V daném případě postup obviněného vedl k ohrožení bezpečnosti jeho 4 zaměstnanců pracujících ve výšce více než 8 metrů. Následkem protiprávního jednání obviněného tak bylo to, že mohlo dojít k poškození zdraví a bezpečnosti osob, které na pracovišti pracovaly.

Dle Obchodního rejstříku, dostupného online na stránkách <https://or.justice.cz/ias/ui/rejstrik>, je obviněný obchodní společností vzniklou v roce 2003, se základním kapitálem ve výši 200 000 Kč a s 9 zapsanými předměty podnikání. Dle informací Registru ekonomických subjektů ČSÚ, dostupného online na stránkách https://www.czso.cz/csu/res/registr_ekonomickyh_subjektu, je účastník řízení subjektem, jenž má v kolonce „velikostní kategorie dle počtu zaměstnanců“ zapsán údaj „50 – 99 zaměstnanců.“ Dle informací Insolvenčního rejstříku, dostupného online na stránkách <https://isir.justice.cz>, není s účastníkem řízení vedeno insolvenční řízení; dle informací Živnostenského rejstříku, dostupného online na stránkách <https://rzp.cz>, je obviněný podnikatelem s 8 živnostenskými oprávněními. Konečně dle registru plátců DPH, dostupného online na stránkách <https://adisreg.mfcr.cz>, nemá účastník řízení status tzv. nespolehlivého plátce. K osobním poměrům obviněného lze shrnout, že obviněný je spíše menším zaměstnavatelem, že není zatížen insolvenčním řízením a že je oprávněn vykonávat různorodou činnost.

Odvolací orgán konstatuje a shrnuje, že s ohledem na vše uvedené uložený správní trest i jeho výměra odpovídá okolnostem daného případu, je uložen v souladu s principy správního trestání a ustálenou soudní judikaturou, reflektuje osobní a majetkové poměry obviněného a naplňuje smysl a účel správního trestání, tj. v daném případě odpovídá jak funkci preventivní, tedy že se obviněný napříště bude snažit vyvarovat porušování zákona, ale i funkci represivní, tj. že správní trest za protiprávní jednání s sebou musí nést přiměřený zásah i do majetkové sféry obviněného, aby tento byl veden k důslednějšímu dodržování všech zákonných norem, kterými je vázán, neboť dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 50/2005-97 ze dne 24. 5. 2006 *„Povinnost k sankčnímu peněžnímu plnění je vždy pocítována tíživě, ovšem i to je projevem jejího preventivního a represivního účinku; tyto funkce pokuty by přitom měly být rovnoměrně*

vyváženy.“ Odvolací orgán má za to, že uložená pokuta není sama o sobě způsobilá přivodit platební neschopnost či donutit obviněného k ukončení podnikatelské činnosti, resp. že není likvidačního charakteru, kdy, jak vyplývá z údajů podaných oblastním inspektorátem práce k majetkovým poměrům obviněného, obviněný disponuje částkami v řádu desítek miliónů korun.

Odvolací orgán se tedy rozhodl nepřistoupit ke změně druhu oblastním inspektorátem práce uloženého správního trestu či jeho výměry, a ani k upuštění od uložení správního trestu, neboť odvolací orgán má za to, že by uvedené dostatečně neodráželo závažnost protiprávního jednání obviněného, kdy oblastním inspektorátem práce uložený správní trest dle odvolacího orgánu představuje adekvátní zásah do sféry obviněného (tj. je pro něj citelný a nezanedbatelný, jak v rozsudku č. j. 4 Ads 244/2016-36 ze dne 31. 1. 2017 či v rozsudku č. j. 3 As 21/2005-105 ze dne 10. 5. 2006 judikoval Nejvyšší správní soud).

Pokuta je splatná do 90 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí (tj. ode dne, kdy bylo toto rozhodnutí právně doručeno) u příslušného celního úřadu. Pokud by jednorázové uhrazení uložené pokuty v současné době mělo mít nepříznivý dopad na hospodaření obviněného, odkazuje odvolací orgán na možnost požádat příslušný celní úřad o placení ve splátkách, případně o posečkání s platbou.

Obviněnému byla napadeným rozhodnutím uložena také povinnost nahradit náklady přestupkového řízení paušální částkou stanovenou podle ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, a to ve výši 1 000 Kč. Odvolací orgán posoudil tuto část výroku a dospěl k názoru, že výše nákladů řízení je stanovena v souladu s právními předpisy, neboť obviněný vyvolal správní řízení porušením své právní povinnosti a byl v přestupkovém řízení uznán vinným ze spáchání přestupku. Výši nákladů řízení je obviněný povinen uhradit do 90 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí na účet Státního úřadu inspekce práce uvedený v napadeném rozhodnutí oblastního inspektorátu práce.

Odvolací orgán posoudil napadené rozhodnutí ve věci uložení pokuty za přestupek a rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení

Ve smyslu ust. § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, je toto rozhodnutí konečné a nelze se proti němu odvolat.

V Opavě dne 3.3.2022

Mgr. Ing. Alžběta Kellnerová
vedoucí úseku právního

Za správnost vyhotovení: Mgr. Gabriela Hubaczková

Rozdělovník:

1 x spis

1 x Mgr. [REDACTED], Na Sadech 2033/21, 370 01 České Budějovice, DS: [REDACTED]